

097.
1882

Sünnipäeva raamat

Ploompni kirjastus
Tallinnas

Minu sünnipäev.

Rutsed.

Ma sünnipäeva iga aasta pean
ja tema üle väga rõõmustan
sest seda mina taljukindlalt tean
et palju kingitusi ma siis saan

Ka sulle mina lahkest teatan,
et see on väga ilus, armas päev,
mil unneb kõik õppimisenaew
ja mil ma jändamises peatan.

Kuid ei osta ma veel eesjalgu,
siin kirjutada, ema kirjutab,
sest minu julg see weab waresjalgu
ja minu kiri liiga kirju saab.

Kui kiri walmis aga, kirjakaasti
ma tema wiskan väga wirgaste,
sest ludas kirjad sinna sisse lasti,
ju amnugi on minul selge see!

Kui kirjad teel, ei siis ma paigal püsti,
waid ikka küün, millal on see päew,
ja ema wastab: „Ara palju küsi,
sest warsti lõpeb ootamise waew!“

Sünnipäewa hommikul.

Kui hommikul ma ärkasin,
siis üles tõustes märkasin,
et ilus, mustjas elewant
seal istus, kus mu woodi kant.

Ja woodi teise kandi peal —
oh imet, mis ma nägin seal! —
üks madrus, ise süsimust,
seal nõjatas mu wastu just!

Ja tooli peal, mis woodi ees,
weel istus teine mustjas mees,
kel kõrwal laew ja kirju pall,
misjuguft pole taewa all!

Ja wiimaks, oi, mis nägin seal!
mu lillalise waiba peal
Wiks oli wõtnud aseme
ja wahtis otja minule!

Kuid mis ta all seal oli ju?
Seal nägin kauni raamatu!
Ma wiuhti woodist kargasin
ja rõõmu pärast hõiskasin!

Talutuskäik sünnipäeval.

Kui einet olin võtnud ma,
siis läksin õue Wiksiga,
et pisut aega wallatada
ja jooksta seal, kus lillerada.

Kui tore, tore oli see!
Kui palju lõbu pakkus see!
Wiks nõõri otsas jooksis, lippas,
ja minu jalg tal järgi tippas.

Kuid lõpp, see oli õnnetu,
sest nõõr see kattes, paraku,
ja mina leidsin enda maast,
kus seisab pori, seisab saast,

Müüd oleks tulnud tõeste peks,
Wiks jeda väärt, see tõsi, eks?
Kuid sünnipäeva pärast mina
tall' ütlesin: „Saad andeks fina!“

Münn sünnipäewafingitused.

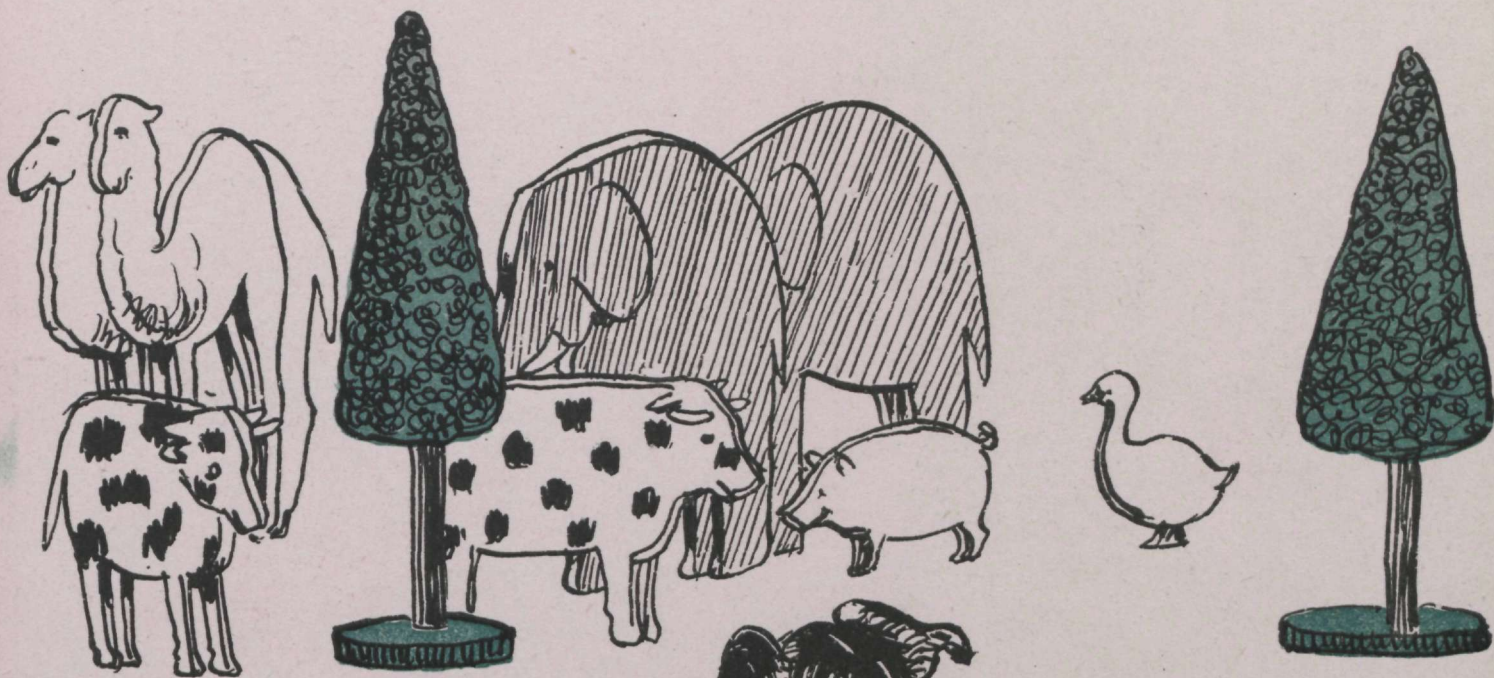

Sünnipäewaks asju mulle
annetati arwamata,
ainult mõned asjad sulle
on weel alles teadmata.

Kõige kenam oli lodi —
nimetan ta Noa laewaks
temas asju nagu sodi
oli mulle õnneks, waewaks.

Seal neid oli iga laadi,
nukufesi ja ka loome,
tellest palju rõõmu saadi,
keda pildil näha toome.

Wikkil oli löbu palju!
 Kull ta pures neid ja wahtis
 kull ta jookkis, oli walju,
 kull ta rebida neid tahtis!
 Kull ta haukus,
 kull ta paukus,
 kull ta rebis,
 kull ta sebis,
 kull ta tassis,
 kull ta wasjis,
 tõeste tore oli wahtida,
 kudas tema wöttis jahtida!

Wiimaks, kui ju kava näjis,
 ometigi ära wäjis,
 pistis toast plagama,
 heitis õue magama!

Sünnipäewa-kiilalised.

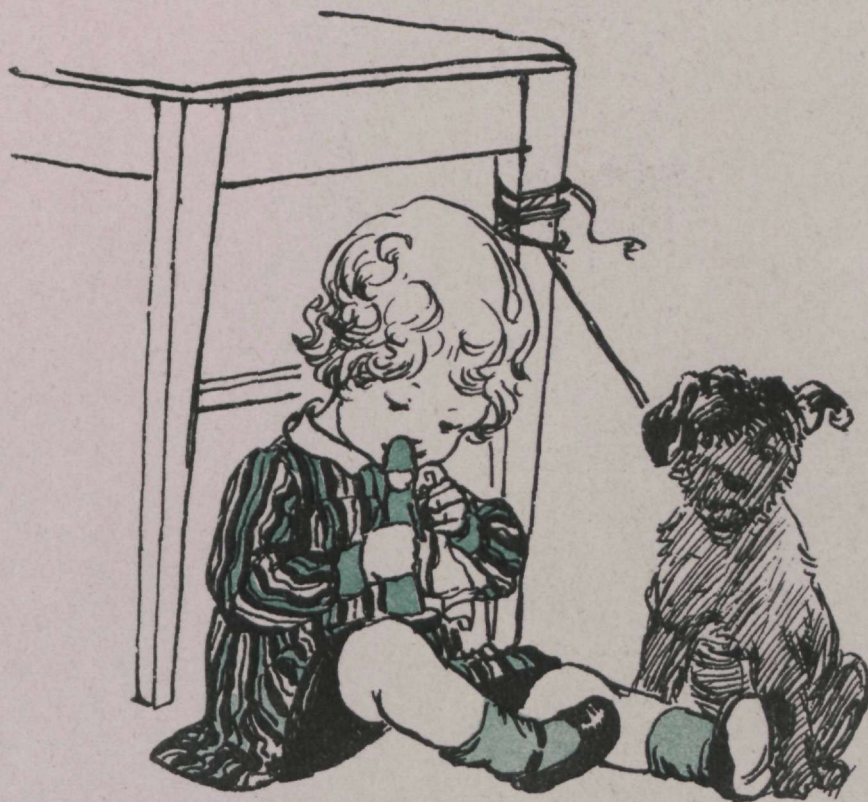
Me sünnipäewapidu, oh kui ilus
see oli! Kõrku tulid tuttawad
ja sõbrad. Toas päitse käes ja wilus.
siis lustilikult mängiswad.

Toas lauliswad üht laulukest kaks õde —
auh-auh! me Wits siis laulis kaasa ka.
Seal rohkem nalja sünnitas see tõde,
kõik naerma hakkaswad korraga.

Kui ta tahaks,
ei wõi pahaks
keegi panna
talle seda,
sest et teda
lauluanne
keema ajab . . .

Kui laul katab,
siis ta ruttu
hakkab juttu
lauluna
ajama.

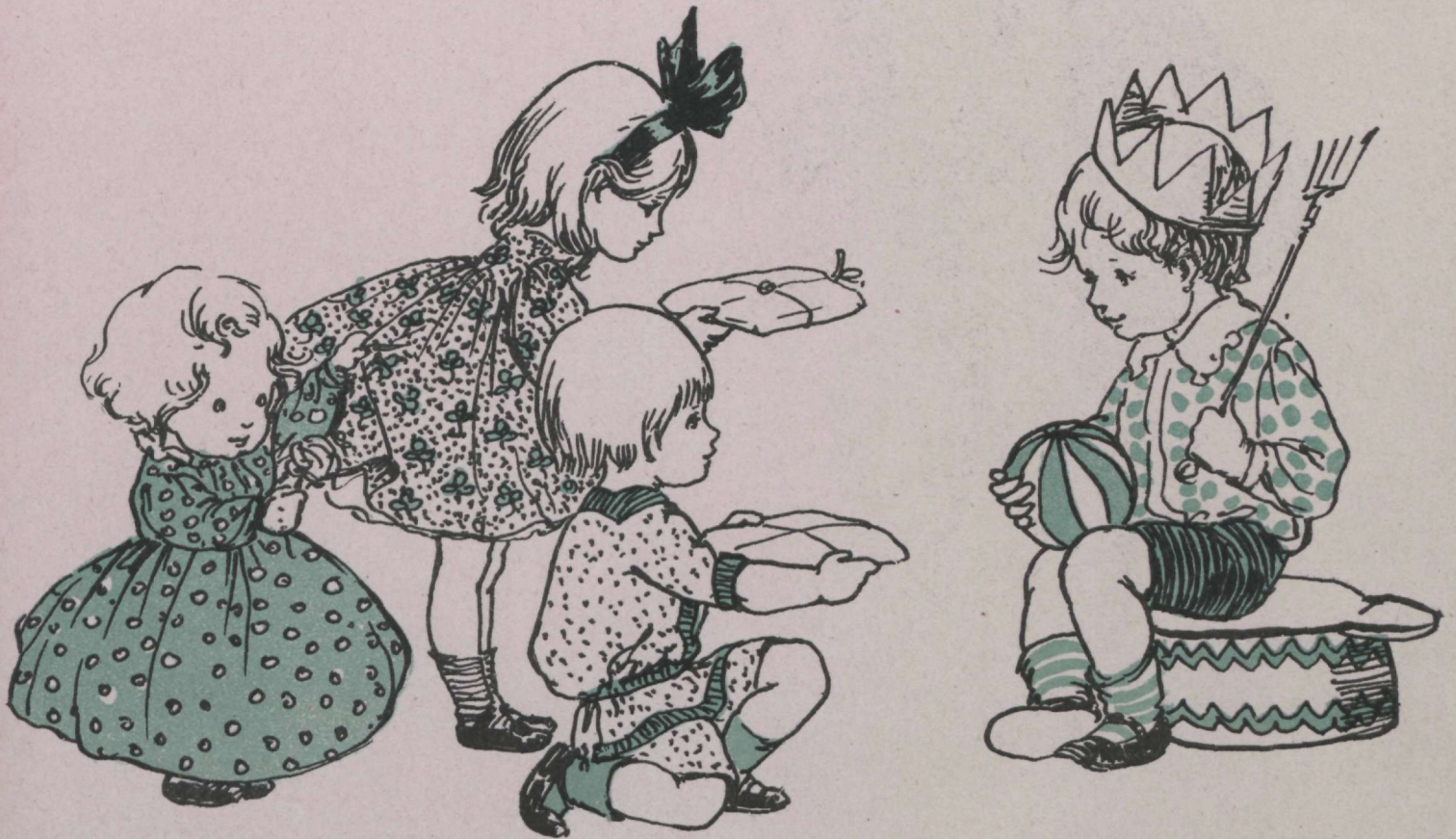
„Laul“ siis keeb —
nalja teeb!

Meie mängud.

Me pidul juhtus palju imelikku!
Seal mängisime rõõmsalt pinesikku,
kus kukkus üks ja teine lasti! maha,
ja tihti kajas wali naerukaha . . .

Ja viimaks mängisime kuningat!
Kõik teised minu juurde tulivad —
Wits aina-üksi hoidis eemale,
see mäng ei meeldinud wist temale!

Roju!

Müüd küllalt juba!

Su minu tuba
jääd tühjemaks.

Mu filmad näewad:
kõik teele lähwad —
siin üks, siin kaks.

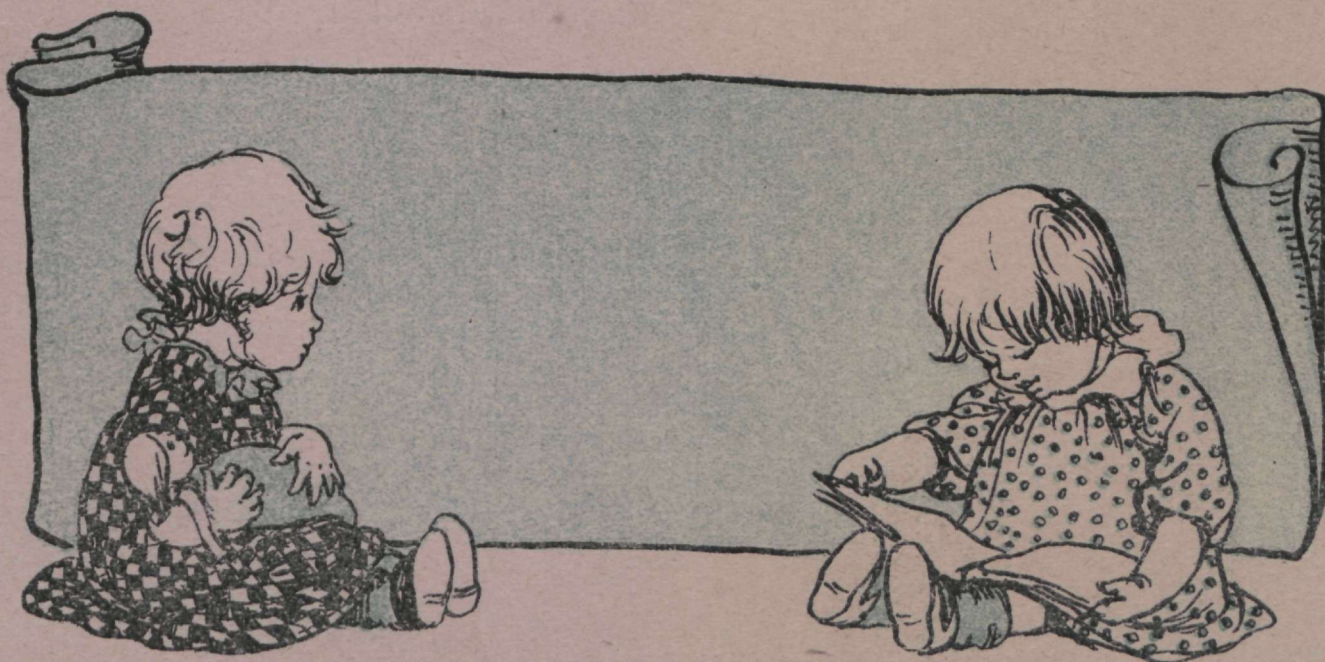
Kõik tulijad
ja tuttawad
ja feltfilised,
nii ilusad
ju oliwad
me mängimised!

Teid tänan väga!
Kui tuleb aga
üks sünnipäew,
siis lõbme loffu
ja tuleme foffu,
et ununeks kõik waew.

Weel kord: ma tänan südamest
teid kinkide ja lõbu eest!
Müüd läksiwad kõik roju
ma wäsinud kui roju,
pean tупpa plagama,
ja poen magama.

Wiski wäsinud on wäga,
ei ta enam laula, aga —
head bööd! — See oli ilus,
nüüd wiibin waibawilus!

Trüklud A. Molling
ja co. Juures Bannowerts.